

[Jane Oksen]

Måske kunne vi også opnå, at nogle af de næsten 10.000 senge, der belægges med psykisk syge, så vi har lange ventelister på sygehusene, blev frigjort, så andre med somatiske sygdomme kunne komme i behandling. Det ville også være positivt. Vi mener, at folk med psykiske problemer behandles lige så godt i hjemmemiljøet som på et sygehus, og derfor kan vi godt have nogle positive tanker tilovers for en vis form for distriktpsykiatri, som der jo har været lavet en masse forsøg med, og som jeg tror vil udvikle sig.

Åbne rådgivninger, som de benævnes i forslaget, lyder godt. Det må betyde, at man kan komme uden at bestille tid og uden at skulle i en ventekø. Personer, der henvender sig, skal ikke registreres, står der, kun hvis de ønsker dagpenge. Det er også godt, for registrering af psykiske lidelser holder desværre mange mennesker tilbage fra behandling. Jeg tænker her bl.a. på børnerådgivning, som formentlig også er omfattet af forslaget. Hvis børn registreres, kan det jo skade dem resten af livet, og det bør vi for enhver pris forhindre.

Den afvisende holdning over for den megen medicinbehandling og det store overforbrug af psykofarmaka, som forslaget også giver udtryk for, er vi enige i. En helhedsorienteret behandling må betyde, at der kan spares megen forgæves behandling og snak, og en samlet og hurtig hjælp er vel intentionen bag forslaget. Hurtig hjælp er dobbelt hjælp, så måske kan indlæggelser på psykiatriske afdelinger og selvmord, som vi har alt for mange af i Danmark, undgås.

Alt dette lyder rigtigt og positivt, men jeg er bange for, at SF forestiller sig meget mere, for de taler jo også om kaffestuer, afspændingspædagoger og daghøjskoler. Det kunne næsten lyde, som om det hele drejer sig om at sætte så mange behandlere i gang som muligt og få ansat endnu flere i den offentlige sektor, end der er brug for og vi har råd til, for forslaget vil garantere kræve millioner af kroner, hvis alle de systemer, man hentyder til, skal oprettes. Det kan vi ikke tilslutte os.

Vi taler så meget om, at det drejer sig om omstillinger og nye metoder, og så er det jo ikke meningen, at det skal koste en masse, men helst blive både billigere og bedre. Det må vi bestræbe os på at klare.

Det er jo ikke meningen, at mennesker med psykiske lidelser skal pakkes ind i vat. SF's ide-

alpolitik går ud på at socialisere mennesket fra vugge til grav, og så regner de i øvrigt med, at pengene falder ned fra himlen. Lige fra børnehævalderen gælder det om at beskæftige os og gøre os alle ens, og så er det jo ikke så mærkeligt, at man, hvis man er lidt anderledes end de fleste, bliver et psykisk tilfælde. Det er selvfølgelig selvstændige og ansvarlige mennesker, vi skal skabe, og det gøres nu bedst ved størst mulig personlig frihed uden alt for mange behandlere og pædagoger til at fortælle os, hvordan alting skal være.

Men helt bestemt er der også mennesker, der trænger til behandling. De kan jo ikke gøre for, at de er født med en eller anden skavank eller er blevet opdraget forkert, eller at samfundet er forkert, eller hvad der ellers er i vejen.

SF rører ved nogle ganske alvorlige problemer, og Fremskridtspartiet deltager gerne i et konstruktivt udvalgsarbejde om disse problemer og afventer i øvrigt også justitsministerens forslag til lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien. Det hele hænger jo sammen.

Forslaget, som det foreligger, må vi imidlertid afvise.

Kristian R. Kristensen (KRF):

Det er meget positivt, at SF er gået ind på et område, hvor der virkelig er nogle mennesker, der trænger til hjælp, men der ligger måske nok noget i det, som man fra SF's side ikke har forudset.

Så vidt jeg kan vurdere det, er det sådan, at den virkelige psykiatriske behandling foregår på et hospital, mens de sociale problemer, der følger med en psykisk sygdom, sorteres under socialvæsenet, og det er nok noget af det, der gør, at det er frygtelig svært at få tingene til at hænge sammen, også ude i lokalområderne.

Derfor må vi under udvalgsarbejdet prøve at finde ud af, hvordan det samarbejde kan etableres, som er nødvendigt, mellem sundhedsministeren og socialministeren. Den mulighed skulle nok være der.

Jeg vil også gerne pege på, da der er nogle, der har talt om ekstra rådgivning, at der også findes private sociale rådgivningstilbud ude i samfundet. Der er åbne kontorer og åbne telefoner rundt omkring i byerne, hvor man også kan søge social rådgivning, når man er i krise.